

ВАРНАДСКИ ОБЩИНСКИ ВЕСТНИКЪ

Journal de la municipalité de Varna

Издава Варненската градска община — Organe officiel de la mairie de Varna.

Излиза двуседмично — редактира комитетът.

Цена 1 левъ

Абонаментъ за България:
за година — 50 лв.
за 6 месеца — 30 лв.

ОБЯВЛЕНИЯ:
официални по 2.50 лв. на кв. см.
търговски — по споразумение

Всичко за вестника
се изпраща чрезъ кметството
— Варна.

Пътът на утрешния царь

Българската душа още продължава да се залива отъ слънчева радостъ. Тя ликува, тържествува.

Защото съкровено желание на всеки българинъ — надъ хубавата ни бащиния да изгръе звездата на единъ престолонаследникъ — е реализирана.

Тази радостъ стана още по-голяма, че Негово Величество Царьтъ благоволи да даде на престолонаследника името Симеонъ. Едно славно име, име на единъ царь, който сплоти народа около Трона, направи България велика и културна.

На 12 юлий престолонаследникътъ възприе свътото кръщение и надъ него падна като сияние великото име на великия български царь Симеонъ.

Свътото кръщение се извърши отъ стогодишния митрополитъ Симеонъ, патриархъ на родната ни църква — кръстникъ на малкия князь бѣ патриархътъ на българската войска генералъ Николаевъ.

Този изборъ — свътото кръщение на престолонаследника да стане отъ двамата

велики и много заслужили на България старци — не е случаенъ.

Дядо Симеонъ е последниятъ отъ представителитъ на нашето героично възраждане, къмъ което винаги трѣбва да бжде насоченъ нашиятъ погледъ, а генералъ Николаевъ е представителъ на българското героично войнство, което, вдъхновено отъ подвига на нашето възраждане, очуди свѣта съ своята храбростъ.

Ние варненци сме особено щастливи, че дядо Симеонъ миропомаза и благослови младенеца и дълбоко върваме, че Н. Ц. В. Князь Симеонъ Търновски ще отбележи новъ златенъ вѣкъ на култура и възходъ въ страницитъ на българската история.

Малката княгиня Мария Луиза

държи въ обятията си престолонаследника Князь Симеонъ Търновски, любимецътъ на българския народъ.

Изъ бюджета на Варненската община

Какви общински приходи бѣха отнети следъ 1934 г.

Никога на общинскитѣ приходи не се е посѣгало така, както следъ 1934 година. Презъ последнитѣ две години на Варненската градска община се отнеха около 11,000,000 лева общински приходи, събирането на които ставаше най-лесно и икономично. Резултатътъ отъ тази политика е чувствителното намаление приходитѣ на общинитѣ.

Съ възприимане принципа за чистата заплата на държавнитѣ служители, общината загуби попадащата ѝ се частъ данъкътъ занятие плащанъ отъ тѣзи чиновници (Законъ за бюджета на държавата за 1935 г.). Съ тази реформа на нашата община бѣха отнети около 1,600,000 лв.

Съ Закона за бюджета на държавата за 1936 год. на общинитѣ бѣ наложено да плащатъ на държавата 3 на сто отъ предвиденитѣ бюджетни кредити за заплатитѣ на общинскитѣ служители. За тази целъ въ бюджета на общината за 1937 г. е предвиденъ кредитъ отъ 400,000 лв.

До 1936 г. общинитѣ плащаха заплатитѣ на дѣловодителитѣ при държавнитѣ бирници. Съ закона за бюджета на държавата за 1936 г. на общинитѣ се задържатъ 3 на сто отъ събранитѣ отъ данъчни органи общински данъци върхнини и пр. за заплати на тая категория държавни служители. Съ този новъ режимъ на Варненската община се отнеха около 120,000 лв.

Съ наредбата-законъ за временното уреждане на наемнитѣ отношения (Д. в. брой 174 отъ 1935 год.) наемитѣ отъ общинскитѣ имоти се намалиха съ 40 на сто. Отъ това намаление на наемитѣ общината загуби около 480,000 лв., а курортното стопанство — 500,000 лв. Намалението на доходитѣ на общинскитѣ имоти е по-чувствително, обаче, поради факта, че общината не е въ състояние поради постановлѣнията на този законъ, свободно да разпорежда съ тѣхъ и рационално да ги експлоатира.

Съ наредбата-законъ за градинарството на общинитѣ се забрани да продаватъ цвѣта, дръвчета и др. Съ прилагането на този законъ на нашата община се отнеха 240,000 лв. Доходи отъ морската градина и лозовия разсадникъ.

Съ наредба-законъ за риболова на общината се отне правото да събира 2 на сто върху продажбата на рибната борса. Този приходъ възлиза ше на 80,000 лв.

Съ премахване налога върху празнитѣ мѣста въ чертитѣ на града на общината се отнеха надъ 100,000 лв. (Наредбата-законъ за градскитѣ общини).

Съ отмѣняването налога върху метража на текстилното производство и заменяването му съ налогъ 5 на сто върху продажната стойностъ общината понесе едно намаление въ приходитѣ отъ около 280,000 лв. (Наредба-законъ за градскитѣ общини чл. 70 т. 20).

Особено съкрушително за финанситѣ на общината ни бѣ наредбата законъ отъ 1936 год. за усилване приходитѣ на фонда „Учителски заплати“. Съ този законъ намъ се отнеха акцизитѣ при продажба на билети въ театритѣ, кинемотографитѣ и върху нѣкои луксозни производства. Постѣпленията отъ тѣзи акцизи възлизаха на около 1,500,000

лв. Съ сѣщия законъ се намалиха върхнинитѣ, които общинитѣ получаваша отъ данъка върху занятията, дружествата патентитѣ и пр., като вмѣсто 25.6 на сто на общината се оставиха 9.6 на сто. Споредъ наша преценка по този начинъ на общината ни се отнеха 3,500,000 лева.

Съ наредба-законъ отъ 1936 год. (Държавенъ вестникъ бр. 93) на общинитѣ се отне правото да събиратъ такси отъ малолѣтнитѣ. Такива такси нашата община събираше около 70,000 лв.

Въ закона за бюджета на държавата за 1936 година (Министерството на Народното Просвѣщение) е вмѣкната една забележка къмъ § 54 (разходна частъ) по силата на която учебнитѣ заведения се освободиха отъ общинскитѣ такси за текущи и минали години. Такива такси нашата община имаше да получава около 400,000 лв.

Съ чл. 74 п. 8 отъ Наредбата-законъ за градскитѣ общини на последнитѣ се отне правото да събиратъ 2 на сто върху стойността на имоти приобитателъ на които е държавата или Б. З. К. Б. Само отъ две продажби презъ 1936 г. Варненската община загуби 100,000. Загубата на общината е още по-голяма съ прехвърлянето на имотитѣ на изселницитѣ — гърци, понеже снабдяването имъ съ паспортъ за изселване и иземване имотитѣ имъ е станало безъ да се взематъ необходимитѣ сведения и удостовѣрения отъ общината.

Днесъ българската община финансово боледува. Загрижени за сѣдбата на тая основна клетка на държавния организъмъ, ние съ вѣра очакваме спасителната рецепта за финансовото ѝ оздравяване и превръщането ѝ отново въ елементъ за социално и культурно творчество!

Инж. П. Куртевъ
пом. кметъ

Посетете Варна! Царицата на Черно-море е най-евтеня курортъ. Варна ви кани на слънце и море!

Протоиерей Димитъръ Андреевъ

Бѣлитѣ нощи на Варна

Настъпиха тѣ въ Варна. Бѣлитѣ нощи... Необикновенни нощи... Небе безъ облаци. Луната не залѣзва. Звездитѣ не трептятъ. Тишина и покой. Гармахисъ царува — Богътъ на свѣтлината на древния миръ. Всичко мълчи... Освѣтъ човѣкътъ... Красоти земни и прелести поетични, нюанси небесни и лазури морски. Нощемъ... става това. Пленятъ тѣ душата наша. Галятъ и унасятъ погледа духовенъ. Отнасятъ умората далечъ. Деньтъ съ своята злоба се забравя. Нощта го поглъща. Бѣлата нощъ поглъща бѣлия день. Зефирътъ нощенъ стопява лжчитѣ дневни. Нощта е по-силна отъ деня. Нощта е забрѣва — миръ. Нощъ подъ лазурно небе, безъ багри и петна, при морето Варненско, е вълшебна цѣрителика следъ хаоса дневенъ.

Рѣдки преживявания. При простора нощенъ... Тѣ сж безброй. Нѣматъ край... Това е само въ Варна, дѣто единственно пѣсѣкътъ е сивъ. Гдето морето е бистро. Гдето слънцето денемъ химизира, а луната нощемъ тонизира. Гдето аеротерапията, хелиотерапията и балнеотерапията действатъ задружно. Гдето всичко е пълнота и благодать небесна.

Гиздавата Варна е пленителна нощемъ. Седишъ и гледай... Що Богъ е дарилъ. Пишни кѣтове — извивки крайбрѣжни. Заливи и сѣнки безброй. Морето блѣсти. Водата е жива. Мърда безспиръ. Люшки водни и зефиръ. Инфра — ружъ (лжчи вредни) се нежно пластятъ. Хладината ношна ги сгжстѣва. Чакатъ ултра-виолетовитѣ да изчезнатъ. Луната тихо плува по небесний сводъ. Пълна кржгла, свѣти и крадливо наднича въ обѣтований нашъ кѣтъ.

Пълна хармония, пълна цѣледѣйност! Седишъ и гледашъ... Дишашъ съ пълни гърди. Думъ спиро спиро... Пулсътъ замира. Избухва изъ дълбинитѣ бѣлодробни въздухътъ силенъ. Очитѣ се отварятъ. Кожата лицева се опѣва. Крѣвта потича по-леко. Става ти добре. Чувствашъ обновѣ. Отлеква ти... Приятно и съживително дѣйствува морето... Далечъ нейдѣ тамъ съ небето слѣто — въ хоризонта ношни. Очитѣ овлажняватъ нощемъ. Денемъ съхнатъ, спирани отъ черния веченъ протестъ. Нощемъ тѣ отдѣхатъ отъ дневната злостъ. Свободно тѣ виждатъ, туй що по право само трѣба да виждатъ. Паркътъ около — неземна красота, току що полѣнъ изобилно съ сладката вода, що дари ни озонъ — сгжстенъ кислородъ. Гледашъ и се разсѣивашъ... Дишашъ и бленувашъ... Нощемъ тукъ всрѣдъ дивната градина морска, едничка на Балкана, всрѣдъ рози и цвѣта, дървета въ форми и фрукти, фонтати цвѣтни и резервуари, чешми модерни водопроводи — близко до бронзовитѣ натура на Паисия, Ботева Левски, Вазова, х. Димитра, Априлова и дѣдо Симеона! — това е бленувано щастие! Предъ тебъ се нижатъ параходи, паруси и лодки. Веселитѣ спортисти пригласятъ отъ своитѣ лодки, люшкани отъ талазитѣ морски, пригласятъ на оркестри и музики, радиоапарати и симфонии на небесния славеи. Унесенъ тѣй, предъ тебъ се ясно виждатъ носъ Емине, Галата съ своя неспирно мигащъ фаръ, ивицата — прелесть Карантината, Джанаваръ-тепе — светилище-

та на Бориса Царя I, боровия Гюндюзъ, Тихина (Севсевместъ) съ величествената индустриална сила, Св. Константинъ — Българската Ница, Санаториума на популярния д-ръ Недѣлковъ, Аладжа манастиръ на Шкорпила — археологъ... и още много. Всички тѣ свѣтятъ и фрапиратъ съ силуетитѣ си нощемъ.

Пристанището гори отъ разноцвѣтни лампи и триколори. Всичко е облѣчено въ пламъкъ и вълшебна пѣстрота, Това е ношна Варна. Захласъ и забрѣвал!

Не ти се напуска. Не ти се връща въ кѣщи, гдето те тегли глупавата привычка — да се спи. Нали, да се спи въ този кратъкъ животъ е глупаво. Природата и гробътъ подсказватъ това. Студътъ е който преспива. Студенитѣ сърдѣца сж спящитѣ монади житейски. Мнение на философа Лайбницъ. Живитѣ души и въ сънъ работятъ около своитѣ кумири. Прогресътъ е плодъ на ношѣта — уединението. Идеитѣ се раждатъ въ минути на уединение, а се реализиратъ при свѣтлина.

Бѣли нощи на Варна! Незабравими сж тѣ. Пълна наслада, пълна душа! Еднакво тѣ дѣйствуватъ на поета, художника, учения, простия, чужденеца, и на скромния балканецъ — българинъ. Варна лѣтъ се пълни съ въздишки и клетви любовни — първи увѣрения.

Тя е нѣщо като театъръ. Истинско, безъ репетиция, искусство. При входа на този театъръ, още влизайки въ Варна, вие мигновено се откъсватъ отъ земята. Освобождавате се отъ връски... минавайки въ другъ миръ... На свободата... На слободията... Подъ арката, на край града, съ надписа „Добре дошли мили гости“, вашата душа вече чувствува нѣщо чудесно, вашето сърдѣце предкуса нѣщо неизяснимо сладко — блаженно. Навлизате вжтре. Завесата се дига... Предъ Васъ всичко Ви подсказва предстоящи чудеса и дивно-фантастични омаи.

И всичко това не е преувеличено. Разумниятъ да се не смушава. Зависи отъ човѣка, за да счита деньтъ день, ношѣта нощъ.

Въ Варна, поради тѣзи бѣли нощи, се съмва тогава, когато другадѣ се мрѣкѣва.

Воднитѣ лилии на р. Камчия

Изъ историческото минало на Варна

Начало на възраждането на българщината въ Варна започва отъ 60-тѣхъ години на миналия вѣкъ. Отъ 1860 до 1865 г. включително, българитѣ въ Варна, въпрѣки голѣмитѣ прѣчки отъ страна на гърцитѣ, подкрепени и отъ турската властъ, можаха да се снабдятъ последователно съ двата важни институти, първоначално съ училище (1860 г.), а следъ това и съ църква (1865 г.). На 11 май 1860 г. се съставила за пръвъ пѣтъ и Българската община съ свой печатъ: „Българска училищна община. Съгласие, дерзость и успѣхъ, 1860 г.“

Тия два институти, стѣпали здраво на своитѣ нозе, почватъ да развиватъ своята просвѣтна и вѣрска дейность противъ чуждото духовно иго.

Какъвъ е билъ тоя епархийски съборъ, съ какво е ималъ да се занимава, това виждаме отъ едно званично писмо подъ № 79 отъ 16 септемврий 1860 год. на варненския руски вице-консулъ до негово превъзходителство руския посланикъ въ Цариградъ г. Николай Павловичъ Игнатьевъ.

Ето самото писмо:

М. Г.

Николай Павловичъ,

„Преди месецъ Българската община въ Варна изпратила човѣци съ писма въ всички села на Варненката епархия, които не признаватъ сегашния митрополитски мѣстоблюстител архиерея Иоакима, съ които съ се в к в а л и на 22 августъ въ Варна на съвѣщание, както свещеницитѣ, тѣй и старейтѣ отъ тия села.

Цельта на тоя съборъ била тая, щото народътъ, наедно съ свещеницитѣ да постанови за въ бждеще какви и да сж общи узаконения, тѣй като безъ такивато до сега, по селата между селенитѣ и свещеницитѣ, ставали чувствителни безредия.

За съвета, който ималъ да се състои при българската църква, споредъ означената покана, тукашнитѣ българи предварително известили на Абдурахманъ паша, който извилъ съгласието си, но забелязалъ на българитѣ, че той въ тоя случай, не може званично да ги признае; но за българитѣ достатъчно било едно благоволение отъ пашата.

Само така на 30 августъ като се събрали свещеницитѣ отъ Варненската областъ, Балчишката, Пазарджишката и Провадийската, наедно съ своитѣ градски и селски старей, открили подъ свое председателство заседанията въ училищното здание при българската въ Варна временна църква. Тукъ билъ поднесенъ отъ по-рано съставенъ протоколъ съ 17 точки, който задължавалъ всички гореозначени градове, заедно съ селата, да признаятъ върху себе си въ бждаще, опекуството на Българската църква въ Варна и въ случай на нужда да прибѣгватъ къмъ покровителството на Българската община, която се задължава да служи за ходатай между селенитѣ и правителството на народнитѣ интереси. Тоя протоколъ билъ скрепенъ съ подписа на общото събрание. Следъ това селенитѣ се задължавали да внасятъ ежегодно въ касата на Българската община въ Варна по шестъ пиастра (гроша) на вѣнчило (както плащали отначало на грѣцкитѣ архирей), свещеницитѣ по единъ и половина грошъ.

Своевременно азъ ще се постарая да доста-

вя на Ваше Превъзходителство отъ тия точки съ обозначение числото на свещеницитѣ, които подписали протокола, както и числото на селата. Сега се осмѣлявамъ да представя на благоусмотрението Ви следнитѣ данни:

Щомъ архиерея Иоакимъ получилъ сведения за свикване на събрание селенитѣ и свещеницитѣ въ Варна, то той, безъ да се двоуми, отшель при градоначалника да му съобщи това и моли щото пашата да се постараетъ да разпрати свещеницитѣ, наедно съ народа, у дома си. Въ подобни случаи турцитѣ сж много хитри и предпазливи. Освенъ това, че губернаторътъ не послушалъ съвета на владиката и не изпълнилъ желанието му да разгони тѣлпата: Абдурахманъ паша се престорилъ предъ архирея, че ужъ той нищо не знае, но че той нѣма право да изгони никого, докато не му донесеть, че той трѣбва да употреби подобни мѣрки, и съ тия думи изпратилъ преосвещения Иоакима безъ последния да проговори.

Че турското правителство държало и държи двулично иерархическия въпросъ, който подтикна и дветѣ страни, това не е ново. Но на какво да се препише търпимостъта на неговото отслабване да се допускатъ въ провинциитѣ подобни натрупвания на християнитѣ, които заседаватъ и разсждаватъ за своята бждащность подъ покрива на народнитѣ църкви и училища. Не може да бжде щото турцитѣ да достигнатъ и усвоятъ високия смисълъ на православното църковно законоведение неотслабвайки въ тоя случай българитѣ съ това, най-вече то подбива всичкитѣ основи на законодателството на Източната църква, установено отъ вѣкове. А въ това не бива да се не осъзнаемъ. Въ градоветѣ: Варна, Шуменъ, Търново, Русе, които нѣматъ или не признаватъ епископи на Патриаршията, съставени сж градски общини, изключително отъ свѣтски лица, които далеко несведущи въ вѣрата и боравятъ въ всичко, споредъ своето разбиране, както съ църковнитѣ дѣла, тѣй и съ проститѣ свещеници, които зависятъ направо отъ тѣхъ. Безъ да се гледа на онова, че на заседанията понѣкога, за форма, присѣтствува свещеника, но, последниятъ, намирайки се на низка степенъ на образование, отколкото тѣхнитѣ свѣтски представители, тѣхния гласъ е твърде слабъ и се подчинява на свѣтскитѣ люди. Сжщото е ставало и въ Варна. Свещеницитѣ само сж подписвали онова, което имъ поднасяла общината. Особено мирскитѣ свещеници, лишени даже отъ първоначални практически понятия за вѣрата, кетехизисъ и църковна история, неразбиращи важностьта на сана и своето високо назначение при днешнитѣ обстоятелства въ обществото, заради подобенъ редъ на нѣщата, даватъ имъ възможность безприпятно да преминаватъ, често, отъ село въ село, отъ една епархия въ друга, които нѣматъ отпустителни писма, нито даже свидетелства отъ кой архирей сж именно ржкоположени. Тия то люди признаватъ върху себе си опека на гражданитѣ старей (чорбаджи) и сж готови да се поддѣлятъ съ последната паричка, само да нѣматъ общение съ архирейтѣ фанариоти. Въ селата: Карагагачъ и Гебедже има свещеници, ржкоположени ренегати, които сж преминали въ унията. Наистина, че тия све-

Художествената изложба на Атанасъ Миховъ

Откриването на изложбата. Речта на пом. кмета инж. Куртевъ. Пъвецъ на родната ни земя. Какво излага художникътъ.

Въ плодоносната нива на българската живопись Атанасъ Миховъ заема видно мѣсто: той е единъ отъ най-даровититѣ наши пейзажисти, съ широка романтична душа, която чувствува възторжено природата и я предава въ своитѣ пейзажи, красива, обогрена съ неземнъ чаръ и прелестъ.

Отъ творчеството на Миховъ лѣха едно свѣтло пантеистично опиянение отъ природата. Всички негови пейзажи сж хубави слънчеви приказки, който ни разказватъ за чудно красивитѣ кътове на Рила, Пиринъ и Витоша, за легендитѣ на Демиръ-капия Бѣлограчискитѣ скали и за тѣхнитѣ пѣсни, които пѣятъ бѣлопѣнеститѣ вълни на загадъчното Черно море, тиха Марица и екзотичната Ропотома. . .

На 18 юлий бѣхме щастливи да видимъ и изпитаеме чудното опиянение, което лѣха отъ пейзажитѣ на Миховъ.

Художникътъ откри изложбата си въ фоаето на нашия народенъ театръ.

Тя бѣ привлѣкла елита на културна Варна: видни общественици, журналисти и хора на изкуството.

Личаха сжщо така г. г. пом. кметоветѣ инж. Куртевъ и Бурлаковъ, пол. комендантъ Германовъ и подпол. Каровъ.

Единъ възторгъ и опиянение отъ така чуднитѣ и хубави пейзажи бѣха обгърнали всички и всѣки съзерцаваше, унисаше се и се губеше въ чудното изкуство на жреца на родната ни живопись.

Откриването на изложбата стана съ вдъхновена речъ отъ пом. кмета инж. Куртевъ. Той каза много хубави и правдиви думи за художника, показа ни неговата волна и широка душа и омайната сила на неговата живопись.

— Миховъ, подчерта говорящия, е единъ отъ самобитнитѣ голѣми наши художници. Той не подражава никому, той има собственъ стилъ и собствена школа. . .

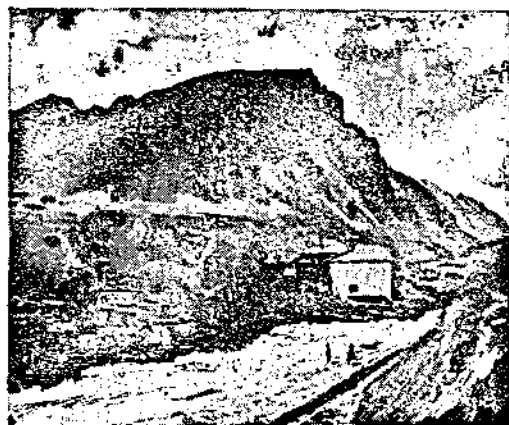
Миховъ е художникъ на българската земя, на красивата българска природа, той я познава добре и я прелива съ чудно и съвършено майсторство въ своитѣ пейзажи.

Цѣлото изкуство на художника е облѣхнато отъ една слънчева радостъ, отъ едно свѣтло примирение, отъ една тиха и звучна пѣсенъ. . .

И за това пейзажитѣ на Миховъ гаятъ ду-

шата, успокояватъ я и ѝ разказватъ радостни приказки, чудни приказки, за чудно красивата българска земя.

Въ така хубавата си речъ която направи силно впечатление г. инж. Куртевъ обрисова сжщо живота на художника, неговиятъ възходъ и лабиринтитѣ отъ неволи и трудности, презъ които е преминалъ той за да стигне тамъ където е днесъ.

Атанасъ Миховъ

Пейзажъ

Трогателенъ бѣ момента, когато г. пом. кмета Куртевъ стисна сърдечно ръцетѣ на художника, поздрави го, че е дошелъ край брѣговетѣ на стария Одесусъ да ни разкаже чуднитѣ видения на душата си, и му пожела искрено успѣхъ.

Въ тази си изложба художника излага 67 картини.

Всички сж откъснати приказки отъ българската земя, еднакво силни и хубави, еднакво издържани по стилъ, композиция и техника. Отъ тѣхъ лѣха класическа увѣреностъ и дълбоко изживяване на сюжета.

Изложбата на Атанасъ Миховъ е единъ рѣдъкъ културенъ празникъ за Варна, остава този празникъ да бжде почувстванъ отъ всички и всѣки да я посети и да изпита силния творчески огънь, който гори въ душата на художника и го вдъхновява да твори такива чудни и прелестни пейзажи.

Димитъръ Аджемовъ.

шеници далеко не съчувстватъ на унията, но всички гореприведени факти силно противоречатъ на принципа на източната Църква и нагледно доказватъ какъ народътъ, по незнание, подкопава основно своето съществуване. Българитѣ сж спасили Православната вѣра, народната кръвъ съ руситѣ ги е съединила посрѣдствомъ църковно-богослужебнитѣ книги, които се печататъ въ Киевъ и Москва. Турското правителство се наело да разкъса и това родство, като заповѣдва по формаленъ начинъ, да печата книги въ Русенската книгопечатница на Мидхатъ паша. Всичко това води къмъ разложение на българския народъ, къмъ ере-

си и отцепничество.

Може би чиновницитѣ на Султана предвидѣли подобни катастрофи и на нея способствуватъ. Това навѣрно ще се осъществи, когато, колкото по-скоро Турското правителство промѣни днешния си начинъ на действия и формално застави българитѣ да преклоняватъ главата си на патриарха.

Това писмо дава една характеристика за интелектуалния уровеньъ на нашето духовество, въ по-голѣмата му частъ, презъ времето на нашето възраждане и се съхранява въ архива на Варненския народенъ музей.

А. И.

Галерия на заслужили общественици

Кръстю Ив. Мирски

Единъ отъ многозаслужилитъ за Варна е Кръстю Ив. Мирски. Ще дадамъ кратки бѣлѣжки за неговата дейность като общественикъ, публицистъ и културтрегеръ. Кръстю Ив. Мирски е роденъ въ Котелъ на 14-XI 1852 г. Заселилъ се е въ Варна на 27-XI. 1878 год. На I-II. 1879 г. постѣпва секретаръ на Варн. Обл. Сѣдъ и служилъ на тая длѣжност до закриването на сѣда (9 IX. с. г.), следъ което постѣпва за кратко време, като завеждающъ поспортната служба и която напуща тъй като бива назначенъ за председател на Балчишкия Окр. Сѣдъ, гдето стоялъ до 15-VII 1880 г. Премѣстенъ билъ за председател на Варн. Окр. Сѣдъ, която длѣжност напуща на 7-VI 1881 г. Отдава се на адвокатска професия, която му дава възможность да прояви по свободна обществена дейность. Отъ Варна е отсѣствувалъ отъ 27-XI.1887 г. до Априль 1888 г. когато е билъ членъ на Русенския апелативенъ сѣдъ, а сѣщо и презъ време, когато е народенъ представителъ, а такъвъ е билъ въ III, IV, VII, XI, XII, и XIV Обикн. Нар. Събрание и въ Великото Нар. Събрание презъ 1893 г. Избиранъ е нѣколко пѣти общински съветникъ (1885, 1888, 1901, 1905 изборни мандати), окръженъ съветникъ и като такъвъ избранъ за председател на окр. съветъ презъ 1886 г. и 1908 г., и училищенъ и църковенъ настоятелъ. Кметъ на Варна е билъ отъ 16-IV. 1888 г. до 15-X. 1890 г. и отъ 20-IX. 1905 г. до 23-VIII 1909 г.

Кръстю Ив. Мирски е заемалъ следнитъ обществени длѣжности: въ 1879 г. библиотекаръ на създадения български клубъ следъ освобождението, председател на основаната по негова инициатива „Книжовна дружина“ въ 1883г, която пъкъ е основана на днешната градска библиотека, председател на Варн. окр. опълченски комитетъ, председател на Варн. адв. съветъ, председател и членъ на упр. съветъ на Б. парах. д-во, за основаване на което е билъ отъ инициаторитъ, председател на читалище „Петко Р. Славейковъ“, председател на есперантиститъ и пр., като е билъ и въ управителнитъ тѣла на „Червенъ—Кръсть“, Архиологическото Д-во, ученическитъ трапезарии, въ разни кооперативни, акционерни и др. дружества. Като публицистъ и журналистъ е сътрудничилъ почти на всички мѣстни вестници, държалъ е много сказки въ Варна на всевъзможни теми. Билъ е членъ на българката академия на наукитъ и пр. Дейността му като кметъ и общ. съветникъ е твърде голѣма и поради това има голѣми заслуги за развитието на Варна въ всѣко отношение и неговото име е свързано съ историята на общинското строителство и напредъка на града ни. Почина въ Варна на 7 май 1920 година

Н. Стателовъ

Надгробни паметници отъ древна Варна

Най-красивитъ, художествени паметници отъ древна Варна, често срещнати въ разкопкитъ, оставатъ тъй нареченитъ „погребални угощения“ — симпозиони. Нѣма другъ старъ градъ, гдѣто паметницитъ отъ този видъ да сѣтъ тъй многобройни и разнообразни. Чрезъ тѣхъ нѣвгашнитъ майстори на длѣто то ни даватъ възможность да разкриемъ ценни сведения отъ неизвѣстното минало на нашия градъ. Варненскиятъ музей притежава нѣколко рѣдки броя отъ погребалнитъ угощения, които сѣтъ проучени и обнародвани отъ г. К. Шкорпилъ. Неотдавна се откриха два надгробни паметника отъ сѣщитъ съ изящна скулптура и надписи. Въ една изработената сценка на покойнитъ съпрузи, изобразява мжжътъ брадатъ въ дълга дреха, полегналъ на мекъ диванъ съ високи облѣгала, облакитенъ върху възглавнички, държащъ въ лѣвата ржка чаша, а въ дѣсната — листнатъ венець съ панделка. До нозетъ му на седалище седи жена му, облечена въ дълга дреха, която забулва косата ѝ като съ лѣвата ржка открива лицето си отъ дрехата, а дѣсната положила на бедрото. Низко въ краката ѝ пада надиплена дреха. Предъ съпрузитъ поставена тринога масичка съ моделирани лъвски крака. Върху нея гроздове, нарове и ябълки. Въ дѣсно отъ масичката права фигура на миниатуренъ момъкъ гологлавъ съ коси, до колене дреха и съ символично поставени ржце.

На противния край въ лѣво сѣщо малка фигура на момиче съ дълъгъ хитонъ, косата на кокъ — въ ржцетъ носи ваза.

Надписетъ подъ изображението съставенъ отъ шесть реда въ преводъ гласи:

„Току що жененъ младежъ, благоразуменъ, о, пѣтничко!
Отъ харни родители, нравъ чистъ притежавашъ,
Лежи сега, на родината вѣренъ, далечъ отъ брачно легло.
Блуждае невѣста безъ младоженецъ изъ стантъ спални
Ахъ, очакваха робини за работи приятни, а не печални,
Тѣй всѣкога тѣгата отврѣща съ зло. Радвай се!“

Другъ единъ паметникъ отъ погребалнитъ — представлява мраморна плоча, на която сѣтъ изваяни въ релефъ Асклепи и неговата съпруга Анни Никомидосъ съ двама младежи отъ прислугата. Мжжътъ седналъ обърнатъ на дѣсно съ върхна дреха — гърдитъ и раменетъ открити, на главата личи лавровъ вѣнецъ. Въ дѣсната ржка държи свитѣкъ. Краката обути въ сандали съ ремѣчни превръзки. Предъ него поставенъ стълбъ, отчупенъ върху който била закрепена лира. Отдѣсно на мжжа е съпругата права въ дълга надиплена дреха съ ржчави покриваща главата. Въ дѣсно се вижда момиче съ кутия въ ржце. Въ лѣво — момче съ препасенъ хитонъ съ нѣкакъвъ четвъртитъ предметъ носенъ на ремѣкъ презъ рамо. Подъ релефа сѣтъ изобразени: кръгълъ щитъ, глава на конь, копие, броня, шлемъ, мечъ съ ремѣкъ и на коленици. Подъ фронтоната надписъ отъ който се вижда, че покойниятъ Асклепиадъ е заемалъ високи служби въ Одесосъ. Той билъ главенъ лѣкаръ, жрецъ на Великия Богъ; покровителъ на ефебскитъ организации; Иерей, гимназиархъ, аристей, архиятросъ и демофилитъ, както се чете въ надписа. Този родъ паметници носятъ „скръбнитъ вѣсти“ на близкитъ на покойнитъ още отъ 4-я вѣкъ преди Христа когато древна Варна е започвала своя подемъ.

ЛЪТОВИЩЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

Взетитѣ предварителни мѣрки отъ курортната дирекция—нашето лѣтoviще да се рекламира най-широко въ чужбина и у насъ—дадоха своитѣ отлични резултати: градътъ на слънцето до края на юлий е посетенъ отъ около 5000 гости.

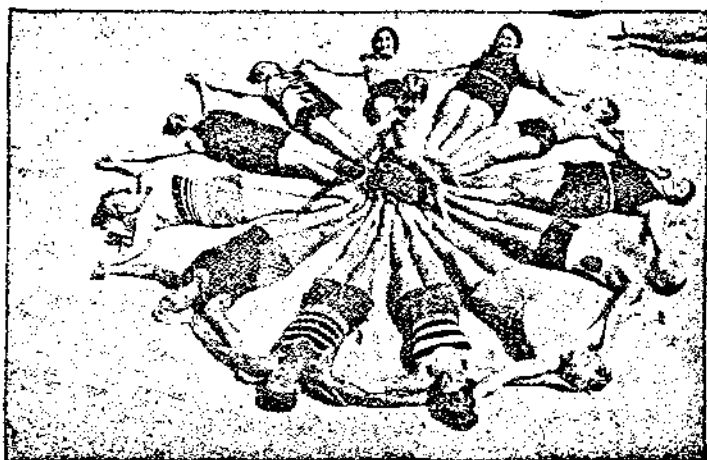
Всички сж обаяни отъ прелеститѣ на Черноморската красавица, а особено сж доволни отъ нея чужденцитѣ, които не могатъ да се нарадватъ на нашето море, слънце и на ободряващия душата и тѣлото чистъ въздухъ.

Очаква се презъ августъ да лѣтуватъ въ града ни една голѣма група американски артисти. Интересътъ къмъ нашия курортъ въ чужбина е много голѣмъ.

***

Ежедневно се къпятъ въ морскитѣ бани надъ 700 души. Въ това число, разбира се, не влизатъ онѣзи, които използватъ свободнитѣ плажове и тѣзи отъ различнитѣ колонии.

Добре се посещаватъ сжщо и топлитѣ бани.

Посетете Варна!

На плажа галени отъ жаркитѣ слънчеви лъчи ние забравяме всички грижи и се влущае въ весели игри и развлечения.

Българо-чехословенска вечерь въ Варна

Едни отъ най-много бройнитѣ гости на Варна — редовни ежегодни лѣтовници на нашия градъ, сж братята славяни — чехословаци.

Презъ месецитѣ на лѣтнитѣ кѣпаня тѣ идватъ у насъ, изпълватъ града съ своитѣ симпатични прояви и все по-вече и по-вече заякчаватъ културнитѣ и стопански връзки между двата братски народа.

Тая година тая връзка се ознаменува съ едно културно тържество.

Подъ покровителството на началника на варненския гарнизонъ г. ген. Поповъ се образува Българо-чехословашки комитетъ, съставенъ отъ представители на дружеството „Майка“ и „Нови стремежи“, на съюза на славянскитѣ жени и на „Туринг-клубъ“ въ Прага. Тоя комитетъ уреди на 21 юлий т. г. въ Варненския народенъ театъръ българско чехословашка вечерь. Предъ отбрана публи-

ка бидоха изнесени отъ струнния оркестръ при морската учебна частъ чехословашки народни пѣсни, а така сжщо и български народни пѣсни отъ Ал. Кръстевъ и Добри Христовъ, пѣти и отъ г-ца Кар. Кирякова. Чехската поетеса Ружена Шварцова рецитира преведени на чешки две стихотворения отъ българската поетеса Касърова. Г-ца Божкова изпълни на пиано „българската рапсодия“ на Пипковъ.

Застѣпени бѣха чехскитѣ композитори Ан. Дврожакъ съ ария изъ оп. „Русалка“, Бедрихъ Сметана съ ария изъ оп. „Продана невеста“ и Вайсъ съ народни пѣсни, изпълнени гласово отъ г-ца Кадласова, съ съпроводъ на пиано отъ г. Харванекъ. Последниятъ на цигулка изсвири свое собствено творение „Уколебавка“ и „Фуриантъ“, съпроводенъ на пиано отъ г-ца Кличкова. Последната и г-жа Попова изсвириха на пиано славянски народни танци, г-жи Полачкова, Соукенкова и инж. Качеровски въ трио рецитираха стихотворението: „Опѣлченцитѣ на Шипка“ отъ Ив. Вазовъ преведено на чешки.

Изъ културния животъ на Варна

Единъ сполучливъ портретъ на Дѣдо Симеонъ

Всеуважаваниятъ и всеобичанъ маститъ старецъ дѣдо Симеонъ е постоянна съблазанъ за всички художници.

До сега не малко портретисти сж се опитвали да откраднатъ светия образъ на стария иерахъ и да го увѣковѣчатъ, да го прелѣятъ въ едно съвършено творение.

Изглежда като че ли нашитѣ художници не могатъ да вникнатъ въ широката душа на своя скъпъ моделъ и да създадѣтъ единъ истински съвършененъ и одухотворенъ портретъ.

Миналата година презъ пролѣтъта, започна да рисува стареца талантливиятъ художникъ Димитъръ Илиевъ.

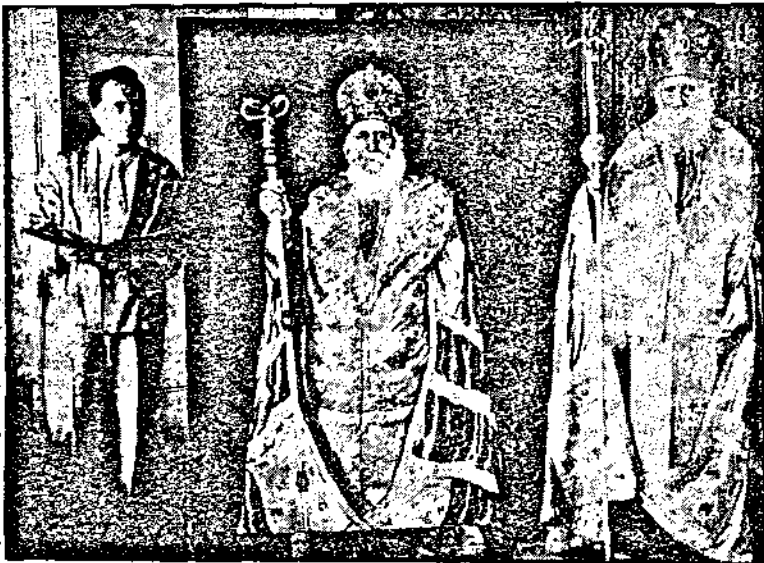
Работата продължи една година и преди нѣколко дни портретътъ бѣ завършенъ. Трѣбва да признаемъ, че този портретъ на дѣдо Симеонъ, чийто размѣръ е 1.90 на 1.30 е единъ отъ най-сполучливитѣ.

Той е издържанъ както по колоритъ, така и по техника и стиль. Рисуванъ е съ финесъ, внимателно и оглжбено: търсене на вътрешниъ животъ на модела.

А това говори, че Илиевъ има разбираня, моделира убедително; има аналитично и конструктивно чувство, има нервъ на даровитъ портретистъ.

Художникътъ ще изложи този така сполу-

чливъ портретъ на мастития старецъ презъ своята есенна изложба, която ще уреди тази година.

ХРОНИКА

По традиция всѣка година въ града ни презъ лѣтото се устройватъ Музикални тържества. На 1 августъ вечерята стана тържественото откриване на тазигодишнитѣ музикални тържества въ Варненския народенъ театъръ. Присѣтсува елита на културна Варна.

Правятъ се голѣми приготовления за по-блѣскавото изнасяне на третия селско — стопански съборъ въ Варна. Той ще бѣде ново и значително раздвижване на стопанския и търговския животъ въ града ни.

Къмъ края на юлий Варна бѣ щастлива да посрещне една група югославянски артисти отъ Бѣлградския народенъ театъръ. Изнесени бѣха съ голѣми успѣхъ пиеситѣ „Отбрано общество“ и „Рокси“.

Тази пролѣтъ Земедѣлско-стопанското отдѣление е пласирало, собствено производство — 12.300 броя овощни дръвчета отъ които 9.500 праскови, 1.000 череши, 450 круши, 500 орехи, бадеми, кайсии и др.

Презъ този месецъ ще се уреждатъ въ града ни редица морски тържества: венециански нощи, изборъ царица на плажа и разни водни спортни състезания.

Презъ сѣщия месецъ ще бѣдатъ: музикалнитѣ тържества, селско стопанския съборъ и ще се открие мострената изложба.

Курортната дирекция прави всичко възможно да създаде редица развлечения и удобства на кжпѣшитѣ се.

Преди нѣколко дена бѣха пуснати въ морето два нови сала, а така сѣщо — поставени на плажа нови безплатни сенници.

Презъ този сезонъ манастиря „Св. Константинъ“ привлече много гости.

Лѣтуватъ по настоящемъ въ манастиря съпругитѣ на г. г. министритѣ Красновски и Ганевъ, турскиятъ пълномощенъ министъръ отъ София, директора на полицията, г. Голубовъ, чиновници отъ съветскитѣ легации въ София и Прага и много видни семейства отъ България и чужбина.